

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 649/06
20.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић, Надежде Радевић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, које заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ВВ, кога заступа пуномоћник БА адвокат, ради поништаја споразума, вредност предмета спора 310.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж.бр.1471/05 од 1.11.2005. године, у седници већа која је одржана 20.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж.бр.1471/05 од 1.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.бр.857/04 од 10.3.2005. године, утврђено је да је споразум закључен у Зрењанину дана 13.3.2002. године између АА, ГГ и ВВ ништав, те да као такав не производи правно дејство. Истом пресудом обавезан је тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцима износ од 149.900,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.3.2005. године па до исплате.

Пресудом Округног суда у Зрењанину Гж.бр.1471/05 од 1.11.2005. године одбијена је жалба туженог и потврђена је пресуда Општинског суда у Зрењанину П.бр.857/04 од 10.3.2005. године, исправљена по решењу од 4.7.2005. године.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд Србије преиначи нижестепене пресуде тако што ће у целости одбити тужбени захтев тужилаца као неоснован и да обавезе тужиоце да туженом солидарно плате трошкове целокупног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку и установио да ревизија туженог није основана.

Према утврђеном чињеничном стању произилази да су по окончању кривичног поступка против туженог поводом саобраћајног удеса у којем су тужиоци повређени, и по правноснажности пресуде о накнади материјалне и нематеријалне штете, као и трошкова парничног поступка, странке дана 13.3.2002. године закључиле писмени споразум, по којем је тужени тада обома тужиоцима исплатио по 30.000,00 динара. По пресуди Општинског суда у Зрењанину П.бр.2891/00 од 10.9.2001. године, која је постала правноснажна и извршна пре закључења писменог споразума од 13.3.2002. године, тужени је обавезан да исплати тужиоцима накнаду штете у укупном износу од 430.000,00 динара и накнаду трошкова поступка у износу од 50.340,00 динара, све са законском затезном каматом од 10.9.2001. године до исплате. У ставу I писменог споразума од 13.3.2002. године назначен је да обрачун потраживања тужилаца по наведеној пресуди на дан 13.3.2002. године, по свим основима, главнице, камате и парничних трошкова, јединствено исказано износи 495.653,53 динара. У ставу II наводи се да потписници вансудским споразумом у целости решавају ова потраживања АА и ГГ према ВВ, тако што као повериоци по свим означеним основима потражују од ВВ износ од по 30.000,00 динара и он им то исплаћује. У ставу III изреке истиче се да се тужиоци одричу правног дејства правноснажне пресуде Општинског суда у Зрењанину П.бр.2891/00 од 10.9.2001. године и да је након њене извршности досуђено потраживање у целости престало на основу претходно наведених чињеница из овог споразума, те да странке немају никаквих других међусобних потраживања по било ком правном основу.

Предметни споразум је потписан како од стране тужилаца, тако и од стране туженог. Текст споразума израђен је латиничним писмом, на српском језику. Комуникација између странака и са адвокатом вођена је и на српском и на мађарском језику. Тужиоци су приступили закључењу и потписивању писменог споразума по позиву туженог, код његовог адвоката, без присуства и без консултације са својим адвокатом ДД, која их је у парници заступала, а да јој накнада за заступање није била исплаћена. Тужени је претходно усмено, доводећи тужиоце у адвокатску канцеларију код адвоката ЋЋ, у разговору навео да ће сваком тужиоцу исплатити по 30.000,00 динара, а да ће њиховом адвокату исплатити накнаду трошкова парничног поступка које су тужиоци имали, али када буде имао новца за исплату. То међутим, тужени није учинио, па је уследила тужба адвоката ДД против тужилаца за исплату накнаде за заступање и трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара. Ова парница окончана је пресудом којом су све

заступање у спору са туженим у предмету п.бр.2091/00. Ова парница окончана је пресудом којом су овде тужиоци обавезани да својој пуномоћници ДД исплате накнаду од 56.100,00 динара, и да јој накнаде трошкове тог поступка у износу од 10.140,00 динара. Ова пресуда извршена је против воље тужилаца у извршном поступку обуставом са пензија тужилаца.

Код таквог стања ствари, правилан је правни закључак нижестепених судова да писмени споразум не одражава стварну вољу и договор странака. Реч је о писаном споразуму од 13.3.2002. године, као акту који је сачињен уз недовољно разумевање носилаца потраживања о правном значају и последицама изјава о одрицању од правног дејства правноснажне пресуде, и уз очигледно одступање од претходног усвојеног постигнутог договора да је тужени поред одштете тужиоцима, дужан исплатити њиховом адвокату трошкове поступка из основне парнице ради накнаде штете, што је у писменом споразуму изостављено и употребљеним формулацијама избегнуто. Супротно доброј вери и разумном очекивању тужилаца као поверилаца високог новчаног потраживања, према тексту писаног споразума они су у потпуности намирени и за штету и за трошкове пријемом укупно по 30.000,00 динара. При чему њихово потраживање према туженом само за трошкове износи 50.340,00 динара номинално, без обрачунате камате, а у даљем они сами за трошкове адвоката плаћају по судској одлуци 56.100,00 динара. Стога правилно нижестепени судови закључују да је код писменог споразума постојао неспоразум о предмету обавезе туженог.

Правилном применом одредбе чланова 63, 1089, 1093. став 1. и 1098. Закона о облигационим односима суд је тужбени захтев тужилаца усвојио, те утврдио да је споразум закључен у Зрењанину дана 13.3.2002. године између АА, ББ и ВВ, ништав, и да као такав не производи правно дејство. За такву одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге тако да се у ревизији туженог неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

У ревизији се понављају жалбени разлози да погрешно веровање код тужилаца значи битну заблуду, и да се страна која је у заблуди не може на њу позивати ако је друга страна спремна да изврши уговор као да заблуде није било (члан 61. став 4. ЗОО). Овакви наводи ревидента нису основани обзиром да тужени није спреман да изврши уговор ни по протеклу свих разумних рокова, како је то другостепени суд у разлозима побијане пресуде навео.

Ревизијски суд није детаљно образложио пресуду јер образлагањем пресуде се не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

На основу наведеног, применом одредбе члана 405. Закона о парничном поступку, ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз